

Csontos Márta

Hallgat a csend

Hallgat a csend odakint,
az ég sötét párna,
a vastagodó alkonyatban
belehal a madárdal
a harangok torkába.

Ördögi körben pörög az idő,
becserkészte a holnapot,
itt ülök a könyvek rengetegében,
már nem zavar elérhetetlenséged,
őrzöm a megörökölt emlékmagot.

Kezem nyitott árok,
lemeztelenített dombhát,
csak egy fehér mécsvirág
táncol a megvadult szélben,
mindenét odaadta semmiért.

Lazul a biztonság képlete,
az erény értéke átment mínuszba,
gyengül a csend szívverése, növekvő
gyűlölet áradata sodor
romlott szagú pocsolyába.

Egy látogató, akit soha nem tudsz visszautasítani

Valami halk dörömbölés jelezte,
látogatód van megint, nem tudod
lerázni, hiába minden igyekezet,
mindig ugyanaz a teltkarcsú, rubensi
szépség kopogtat nálad,
szőke haja csokoládé karikákba fonva,
nyakában töltött virsli-lánc, lába
csülök pékné módra, keble, mint
két elcukrozott diós csiga –
ajkán málna- vérrel színezett édes
hab csorog, s te csak ott állsz tehetetlenül.
Felesleges húzódoznod, már késő.
Itt van ő, Dacos Étvágy, a delnő, itt van
a szépségnek álcázott szörnyeteg,
ott kapaszkodik gyomrod remegő domborulatán,
nyújtózik a patkóbél enzim- nyoszolyáján;
minden ellenállás hiába.
Már nem tudod növelni a távolságot, hagyod,
hogyan érjen, behódolsz a látványnak
és a kísérteties illatoknak,
s ahogy magához ölel, ajkad szerelmesen elnyílik,
készen állsz a befogadásra, nyelveden
tombol az izgalom, vágyódsz a harapásra.
Nincs már benned szemérem, az íz-hegyek
kínálják zsíros testüket, tágult orrlyukakkal
örvénylik benned az élvezet.
Most már csak a Mohóság szoborparkjában
kaphatsz helyet, ott állíthatod fel alaktalan,
amorf emlékművedet.